

ผู้พร้อม...เพื่อภารกิจพระพุทธศาสนา

โอวาทพระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อธัมมชโย)

วันเสาร์ที่ ๒๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

หลวงพ่อ รู้สึกปลื้มปีติยินดีมาก
นะลูกนะ ดีใจจริง ๆ เลย ที่ลูกเณรได้ตั้งใจจะบวชอุทิศชีวิตแก่พระพุทธศาสนา
แล้วก็มี ความตั้งใจดีตั้งแต่เข้าวัดมาเป็นครั้งแรก ซึ่งในตอนนั้นลูกเณรก็คือเด็ก
ก็เหมือนกับเด็ก ๆ ทั่วไป ที่ยังอยากสนุก อยากจะเล่นแบบเด็กทั่วไปที่เขาเล่นกัน
แต่ว่าลูกเณรได้ตัดใจจากสิ่งเหล่านั้นจนไม่มีเศษเหลือเลย ร่างเป็นเด็กแต่ใจ
เป็นผู้ใหญ่ และได้เข้ามาฝึกฝนอบรมตนเองตั้งแต่ยังเยาว์วัย

การฝึกก็คือการฝึกฝนในสิ่งที่เราเคยทำแบบฆราวาส เป็นการทวนกระแส
ของโลก เพื่อที่จะฝึกตนให้เป็นนักบวชที่ดี ตั้งแต่ล้มลุกคลุกคลานเรื่อยมา
จนกระทั่งมาถึงวันนี้ ลูกเณรก็มีความพร้อมที่จะรับภารกิจอันยิ่งใหญ่ของงาน

พระศาสนาเช่นเดียวกับสามเณรคุณานันทะ หรือสามเณรนิโครธ หรือสามเณรผู้มีบุญในกาลก่อน ที่ท่านได้อุทิศตนบวชในพระพุทธศาสนา ไม่ว่าจะในยุคต้นของพระศาสนา ยุคถัดมา หรือยุคที่พระศาสนาอ่อนแอก็ตาม

ก่อนอื่นลูกเณรต้องรับทราบเอาไว้ แม้จะได้รับการตอกย้ำกันอยู่บ่อย ๆ ก็ตาม แต่วันนี้สำคัญก็ต้องรับทราบและยืนยันเข้าไปในจิตสำนึกลึก ๆ ว่า ลูกเณร คือ ผู้มีบุญ ที่เกิดมาสร้างบารมี ลูกเณรได้ผ่านชีวิตของการเป็นคฤหัสถ์มายาวนานนับภพนับชาติไม่ถ้วนกันมาแล้ว จนกระทั่งถึงจุดอิมัตถ์ แล้วจะต้องก้าวขึ้นไปสู่ชีวิตอีกระดับหนึ่ง จากบารมีที่เราได้สั่งสมอบรมกันมาข้ามชาติ เมื่อบารมีของเรามากพอ เราก็ได้มีโอกาสมาบวชกันตั้งแต่ยังเยาว์วัย เพราะฉะนั้นลูกเณรคือผู้มีบุญ เป็นผู้ที่มีโอกาสที่ดี ไม่ใช่เป็นผู้ด้อยโอกาสอย่างผู้ไม่รู้เขาเข้าใจกัน หรือพยายามยัดเยียดคำนี้ให้แก่สามเณรทั่ว ๆ ไป

หลวงพ่อดีใจ ที่ลูกเณรมีความปิติและภาคภูมิใจกับผ้ากาสาวพัสตร์ในเครื่องแบบของนักบวชนี้ ถ้าหากว่าลูกเณรไม่มีความปิติและภาคภูมิใจในเครื่องแบบนี้ การที่จะบวชเพื่ออุทิศชีวิตให้แก่พระพุทธศาสนาก็คงจะไม่เกิดขึ้น ลูกเณร คือ เทือกเถาเหล่ากอของสมณะอย่างแท้จริง ซึ่งแตกต่างจากสามเณร

บางรูป ที่ยังไม่เข้าใจถึงวัตถุประสงค์ของการบวช บวชมาแล้วไม่ได้ศึกษา พระธรรมวินัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ว่าไปใช้วันเวลาและทรัพยากร ทุกสิ่งทุกอย่างที่โยมสนับสนุนมา ไปเรียนศึกษาในทางโลก ซึ่งมันไม่ใช่กิจของสมณะ ไม่ใช่กิจของสามเณร แต่ชาวโลกผู้ไม่รู้ก็ชื่นชมยกย่อง จนเกิดลัทธิเอาอย่างต่อ ๆ กันไป เพราะเข้าใจว่า เป็นค่านิยมหรือสิ่งที่ถูกต้อง ซึ่งความจริงแล้วไม่ถูกต้อง

เราต้องดูในสมัยพุทธกาล ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงประทานการบวช ให้แก่สามเณรราหุล เป็นต้น นั่นคือ วัตถุประสงค์หลักของการบวชเป็นสามเณร เพราะฉะนั้น บวชมาแล้ว ก็ต้องศึกษาธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ส่วนถ้า เราจะศึกษาทางโลกบ้าง ก็เป็นการศึกษาเพื่อเรียนรู้ แต่ว่าไม่ใช่เทียบวัดเพื่อเหนียว เพื่อบอกว่า เราอยู่ในเพศของสมณะไม่ได้แล้วจะลาสิกขาไปครองเรือน การบวชเพื่อเหนียวไม่มีในพระธรรมวินัยนี้ ในพระธรรมวินัยนี้บวชเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง เพียงอย่างเดียว

ลูกเณรได้ผ่านขั้นตอนของการฝึกฝนในชาตินี้มาพอสมควร จนถึงวันเวลา แห่งความสว่างที่สุดของชีวิต คือ การที่จะได้บวชเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนา ในวันสำคัญที่สุดของพระพุทธศาสนา คือ วันวิสาขบูชา ซึ่งเป็นวันประสูติ ตรัสรู้

และปริณิพพานของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระบรมศาสดาของมนุษย์และของ
เทวดาทั้งหลาย

ก่อนบวช ลูกเณรก็ได้ทำตนเองให้เป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีแก่น้อง ๆ เณร
ที่จะตามมาภายหลัง ในการเตรียมตัวที่จะบวชทั้งภายในและภายนอกให้สมบูรณ์
ซึ่งหลวงพ่อยู่ที่วัดนี้ได้ติดตามข่าวคราวทุกวัน ตลอดเวลา ก็ได้รับความชื่นใจอยู่
ทุกวัน ทุกครั้งที่ได้ยินว่า ลูกเณรได้ใช้เวลานานมีค่าอย่างจำกัด ปลีกวิเวกไป
ปฏิบัติธรรมที่สุขสันโดษ สถานที่ที่หลวงพ่ोजัดเอาไว้สำหรับบำเพ็ญสมณธรรม

แม้ว่าผลแห่งการปฏิบัติจะไม่ได้ดีอย่างสมบูรณ์ อย่างที่เราตั้งใจก็ตาม
แต่ลูกเณรก็ได้ชื่อว่า ได้ดำเนินรอยตามเยี่ยงอย่างพระอริยเจ้า คือ เราได้ใช้
ความเพียรเท่าที่กำลังแห่งบุรุษหรือมนุษย์ที่สามารถทำได้ในการสั่งสมกุศลธรรม
ในการฝึกใจให้หยุด ให้นิ่ง ให้สงบจากกาม สงัดจากสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อการกุศล
และพรหมจรรย์ จนกระทั่งมีผลแห่งการปฏิบัติได้ดีในระดับหนึ่ง ที่จะไปเชื่อมโยง
กับวิชาธรรมกายได้ต่อไปในอนาคต ถ้าหากลูกเณรไม่ลดละความเพียร ทำกัน
อย่างต่อเนื่อง แม้ว่าเมื่อบวชเป็นพระภิกษุแล้ว จะมีการกิจมากกว่าตอนเป็น
สามเณรก็ตาม จะไม่ลดละความเพียรในการบำเพ็ญสมณธรรม คือ การฝึกใจ

ให้หยุด ให้นิ่ง ให้ได้เข้าถึงพระรัตนตรัย

ลูกเณรเป็นผู้ที่มีบุญที่ได้สั่งสมกันมาอย่างดีแล้ว สิ่งที่ลูกเณรได้ตั้งความปรารถนาเอาไว้ จะต้องสมหวังอย่างแน่นอน ถ้าไม่ละความเพียร แล้วก็อย่าลืมหลัก ๕' ส ที่จะทำให้เข้าถึงธรรม คือ สัมครใจที่จะเข้าถึงธรรม ให้มีสติ มีความสบาย แล้วก็ให้สม่ำเสมอ และหมั่นสังเกตตรวจตราดูสิ่งที่เราทำ มันถูกหลักวิชาไหม ด้วยกำลังบุญและกำลังสติปัญญาของลูกเณร ก็จะค้นพบด้วยตัวเราเองว่า เราทำถูกหลักวิชาไหม พอเราปรับปรุงแก้ไขสิ่งที่เราตั้งใจเอาไว้ก็จะสมหวังเท่ากับเรากำความสำเร็จเอาไว้ถึงล้านเปอร์เซ็นต์ในการที่จะเข้าถึงวิชาธรรมกาย

พระธรรมกายมีอยู่ในตัวของเราแล้ว ท่านพร้อมเสมอที่จะให้เราเข้าถึงเหลือเพียงเราทำใจให้หยุด ให้นิ่ง ให้ถูกหลักวิชา อย่างที่หลวงพ่อดิพัฒน์พร่ำสอนกันมาอย่างนั้น และอย่างที่ลูกเณรก็ได้ฝึกฝนกันมา ตั้งแต่วันแรกที่เข้าวัดกัน กระทั่งมาถึงวันนี้

เพราะฉะนั้นให้ใช้ทุกอนุวินาที ทุกกิจวัตรและกิจกรรม ให้ทำใจหยุดนิ่งในกลางกาย อย่าห่างกลางกาย เหมือนใจกับกลางกายนั้นเป็นหนึ่งเดียวกัน เหมือน

ศูนย์กลางกาย คือ อวัยวะส่วนหนึ่งของเรา และเป็นสิ่งที่มีคุณค่าที่สุด ยิ่งกว่าสมบัติ จักรพรรดิ ยิ่งกว่าสมบัติใด ๆ ในโลก ลูกเณรทำได้อย่างนี้วันวิสาขบูชา ก็จะเป็นวันสมปรารถนาของลูกเณร ของหลวงพ่อ ของญาติโยม โยมพ่อยุเมแม่ เทวดาทั้งหลาย และสรรพสัตว์ทั้งปวง

ขอให้การบวชในคราวนี้ให้ลูกเณรสมความปรารถนา อนึ่ง ลูกเณรได้มา กล่าวคำขอขมากับหลวงพ่อ ตามธรรมเนียมปฏิบัติของพระอริยเจ้าว่า ตลอดการ เวียนว่ายตายเกิดในสังสารวัฏ อาจจะมีการพลาดพลั้งล่วงเกิน ด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจ จะเจตนาหรือไม่เจตนาก็ตามหลวงพ่อให้อโหสิกรรมทั้งหมด

นับจากนี้เป็นต้นไป ให้ลูกเณรจงเป็นผู้มีความบริสุทธิ์กาย บริสุทธิ์วาจา บริสุทธิ์ใจ ให้กายวาจาใจเหมาะสมที่จะเป็นภวชนะรองรับพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ รองรับวิชาธรรมกาย ให้ลูกเณรทุกรูปได้ไปทำวิชา เชื่อมโยงกับวิชา ธรรมกายที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ พระมวงคลเทพมุนี (สด จนทสโร) ผู้ค้นพบ วิชาธรรมกายท่านกำลังกระทำอยู่ ให้ลูกเณรสมความปรารถนาในทุกสิ่ง สิ่งที่ไม่ดีต่าง ๆ ก็ให้ละลายหายสูญไป สิ่งที่เป็นข้าศึกต่อการกุศลหรือพรหมจรรย์ ก็ให้ละลายหายสูญไป

ขอพระนิพพานนับอสงไขยพระองค์ไม่ถ้วน พระเดชพระคุณหลวงปู่
คุณยายอาจารย์ฯ มหาปูชนียาจารย์ทุกท่าน เทวดา พรหม อรูปพรหม ได้อนุโมทนา
สาธุการ ให้บุญบันดาล ที่ลูกเณรได้ตั้งความปรารถนาเอาไว้ด้วยดี เป็นไปเพื่อการ
สร้างบารมี จงเป็นผลสำเร็จ จงเป็นผลสำเร็จ จงเป็นผลสำเร็จ อย่างอัศจรรย์ทุก
ประการเทอญ

พณพทวณร

